

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยในบทที่ผ่านมาทำให้ทราบถึงข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทั้งหมด และเมื่อพิจารณาถึงผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยทั้ง 9 ข้อ พบว่า ขอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 5, 6 และข้อที่ 7 และปฏิเสธสมมติฐาน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 4, 8 และข้อที่ 9 ดังนั้นเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยจึงขอสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลดังกล่าวโดยนำเสนอในรูปแบบของความเรียง หัวข้อถัดมาจะเป็นการแสดงถึงปัญหาที่พบในการวิจัย และข้อเสนอแนะการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

5.1 การอภิปรายผลลักษณะทางด้านประชากร

ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้ ได้มีการกำหนดให้เป็นเพศชายและเพศหญิงในอัตราส่วนที่เท่ากัน คือ ร้อยละ 50.0 และจำกัดอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ต โดยได้มีการกำหนดสัดส่วนระดับการศึกษาไว้ที่ ระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 33.33) และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับอุดมศึกษา (ร้อยละ 66.67) กลุ่มของช่วงอายุส่วนใหญ่อยู่ที่ 21 ปี (ร้อยละ 30.00) รองลงมาคือช่วงอายุที่ 18 ปี (ร้อยละ 18.33) ช่วงอายุที่ 22 ปี (ร้อยละ 16.67) ช่วงอายุที่ 17 ปี (ร้อยละ 15.33) ช่วงอายุที่ 20 ปี (ร้อยละ 14.00) และที่เหลือคือช่วงอายุที่ 19 ปี (ร้อยละ 5.67) มีรายได้ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของกลุ่ม (ร้อยละ 54.00) ส่วนรายได้รวมของครอบครัวส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของกลุ่ม (ร้อยละ 62.00) มารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถม-มัธยมและอาชีวะ (ร้อยละ 82.00) และในส่วนของบิดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ก็มีการศึกษาอยู่ในระดับประถม-มัธยมและอาชีวะเช่นเดียวกัน (ร้อยละ 77.00) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในสถานที่ ประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 48.67) รองลงมาคือ ประเภทตึกแถวหรืออาคารพาณิชย์ (ร้อยละ 22.00) ที่เหลือเป็นประเภททาวน์เฮ้าส์ (ร้อยละ 16.00) ประเภทหอพัก (ร้อยละ 10.33) และประเภทอื่นๆ (ร้อยละ 3.00) ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัว (ร้อยละ 78.67) รองลงมาคือ อาศัยอยู่กับญาติ (ร้อยละ 11.00) ที่เหลืออาศัยอยู่กับเพื่อน (ร้อยละ 8.00) และกลุ่มวัยรุ่นที่อาศัยอยู่กับเฉพาะพี่น้อง (ร้อยละ 2.33) ในเรื่องของการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่จะใช้ระยะเวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้งอยู่ที่ 3 ชั่วโมง (ร้อยละ 35.30) รองลงมาคือ 1-2 ชั่วโมง (ร้อยละ 34.00) 2-3 ชั่วโมง (ร้อยละ 22.70) และไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 8.00) ตามลำดับ มีประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่ประมาณ 3-5 ปี (ร้อยละ 36.70) รองลงมาคือ มากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 31.30) 1-3 ปี (ร้อยละ 28.30) และต่ำกว่า 1 ปี (ร้อยละ 3.70) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 35.70) รองลงมาคือ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 35.00) 4-5 ครั้งต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 16.70) และน้อยกว่า 2 ครั้งต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 12.70) ตามลำดับ อีกทั้งส่วนใหญ่นิยมใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านหรือที่พาร์ทอาศัย (ร้อยละ 60.30) รองลงมาคือ ตามสถานศึกษา (ร้อยละ 24.30) สถานที่ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 13.00) และในสถานที่อื่น ๆ (ร้อยละ 2.30) ตามลำดับ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่เคยมีการให้คำแนะนำและดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 42.70) แต่ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความเสี่ยงภัยต่ำในการใช้อินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 57.33) ซึ่งเมื่อมองบุคลิกภาพทางด้านอารมณ์ส่วนใหญ่มีในลักษณะที่ไม่แสดงออก (ร้อยละ 59.33) รองลงมาคือ มีลักษณะสนุกสนาน (ร้อยละ 20.67) และลักษณะก้าวร้าวรุนแรง (ร้อยละ 20.00) โดยลักษณะการรับรูปแบบบริการอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่เป็นประเภทการท่องเว็บไซต์ต่าง ๆ มากที่สุด (ร้อยละ 22.00) รองลงมาคือ ประเภทเกมออนไลน์ (ร้อยละ 22.00) ประเภทโปรแกรมสนทนา และประเภทการค้นหาข้อมูล และการถ่ายโอนเพิ่มข้อมูลหรือโปรแกรมอื่น ๆ มีอัตราเท่ากัน (ร้อยละ 19.30) ประเภทไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 13.30) ประเภทการสนทนา/กระดานข่าว/เว็บบอร์ด (ร้อยละ 5.00) และ ประเภทการสั่งซื้อสินค้าและบริการ (ร้อยละ 1.00) ตามลำดับ สำหรับระดับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ ($\bar{X} = 1.83$)

ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต พบว่า ในกลุ่มของวัยรุ่นที่มีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตสูง (ร้อยละ 41.33) ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตต่ำ (ร้อยละ 58.67) กลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตสูงเป็นเพศชาย (ร้อยละ 74.19) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 25.81) โดยมีสัดส่วนของระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 35.48) และระดับอุดมศึกษา (ร้อยละ 64.52) ซึ่งส่วนใหญ่มีช่วงอายุอยู่ที่ 21 ปี (ร้อยละ 27.42) ทางด้านรายได้ต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ 54.84) และมีรายได้รวมของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ต่ำเช่นกันเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ 54.84) ส่วนระดับการศึกษาของผู้ปกครองนั้น พบว่า มารดามีการศึกษาอยู่ในระดับประถม-มัธยมและอาชีวะ (ร้อยละ 77.42) และบิดามีการศึกษาอยู่ใน

ระดับประถม-มัธยมและอาชีวะเช่นเดียวกัน (ร้อยละ 77.19) ซึ่งเมื่อมองลักษณะส่วนบุคคล พบว่า บุคลิกภาพทางด้านอารมณ์ส่วนใหญ่เป็นในลักษณะที่ไม่แสดงออก (ร้อยละ 62.10) และอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับสูง (ร้อยละ 57.26) สถานที่อยู่อาศัยส่วนมากเป็นประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 53.23) และอาศัยอยู่กับครอบครัวเดียวกัน (ร้อยละ 84.68) ในเรื่องของลักษณะการใช้อินเทอร์เน็ตตัวอย่างกลุ่มนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะใช้ระยะเวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้งอยู่ที่ 3 ชั่วโมงขึ้นไป (ร้อยละ 43.55) มีประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 3 – 5 ปี (ร้อยละ 41.94) ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 45.16) และนิยมใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านหรือที่พักอาศัย (ร้อยละ 69.35) อีกทั้งยังไม่เคยมีการให้คำแนะนำและดูแลเอาใจใส่ผู้ปกครองต่อการใช้อินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 44.35) และอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตในระดับปานกลางเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 2.63$)

5.2 อภิปรายผลที่ได้จากการวิจัย และการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

5.2.1 อภิปรายผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น

อินเทอร์เน็ตเป็นเทคโนโลยีที่สามารถกระจายข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ บนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว ซึ่ง ณ ปัจจุบันสามารถเข้าถึงตัวบุคคลได้เสมือนสื่ออื่น ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ วารสาร หนังสือพิมพ์ เป็นต้น แต่อินเทอร์เน็ตยังมีความสามารถที่เหนือกว่านั้น เช่น สามารถปรับการสื่อสารให้ทันต่อเหตุการณ์ได้ตลอดเวลา สามารถเป็นสื่อสารสองทาง กล่าวคือ ได้ตอบระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลได้ ส่งตรงต่อกลุ่มผู้บริโภคได้ตามกลุ่มเป้าหมายและอื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งสิ่งที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ยังสามารถพัฒนาได้อีกยาวไกลและต่อเนื่อง ซึ่งก็คงไม่มีใครปฏิเสธว่า อินเทอร์เน็ตมีประโยชน์มากมายมหาศาล อินเทอร์เน็ตทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกับคนทั่วโลกได้อย่างสะดวก รวดเร็ว ในราคาประหยัด ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในวัยที่กำลังศึกษาหาความรู้ เป็นกลุ่มที่ได้รับประโยชน์อย่างมากไม่ว่าจะเป็นการค้นหา ข้อมูล และรูปภาพมาทำรายงานได้ พัฒนาทักษะในการอ่านและเขียน เพิ่มโอกาสที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารที่ทันต่อเหตุการณ์ การทำงานตลอดจนการประกอบธุรกิจการค้าต่าง ๆ สามารถทำได้โดยปราศจากข้อจำกัดในเรื่องของเชื้อชาติ ภาษา และเวลา

หากจะมองอีกด้านหนึ่ง อินเทอร์เน็ตก็เปรียบเสมือนดาบสองคม ที่หากใช้ไม่ระมัดระวังก็อาจนำความเสี่ยงและภัยอันตรายมาสู่ตนเอง ผู้ที่ใกล้ชิด และบุคคลสังคมอื่นในสังคมได้ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ในเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพมหานคร อินเทอร์เน็ตมีการกระจายบริการได้อย่างทั่วถึง เลยได้รับความนิยมในการใช้งานเป็นอย่างมาก จึงถือได้ว่าเป็นกลุ่มเสี่ยงจากความใกล้ชิดกับการใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งปัญหาที่ได้รับจากพฤติกรรมการใช้ที่ผิดทางเหล่านี้ นำผลที่เป็นภัยมาสู่ผู้ใช้ที่เป็นวัยรุ่นอยู่หลายรูปแบบ เช่น อาจโดนล่อลวงให้ทำสิ่งไม่ถูกต้องได้บนอินเทอร์เน็ต โดนชวนเชื่อให้ซื้อสินค้า เพลิดเพลินกับเครดิต หลอกให้ส่งรูปภาพหรือข้อมูลอื่นที่เป็นอันตรายต่อตัวเองได้ การพูดคุยกับคนแปลกหน้าในห้องสนทนา (Chatroom) หรือกลุ่มข่าว (Newsgroups) อาจนำไปสู่การนัดพบนอกสถานที่ การรับข้อมูลข่าวที่ไม่เหมาะสมหรือเป็นเท็จก็อาจทำให้ตัดสินใจผิดพลาด สิ่งที่น่าเป็นห่วงอีกอย่างหนึ่ง คือการที่เด็กวัยรุ่นใช้เวลาอันมีค่าให้สูญไปกับการดูข้อมูลในเว็บไซต์ (Web Site) ที่ไร้สาระ และทำกิจกรรมที่ไม่สร้างสรรค์บนอินเทอร์เน็ต

ความเสี่ยงภัยบนอินเทอร์เน็ตนั้นอาจเกิดมาจากพฤติกรรมการใช้งานตามความชื่นชอบและสมัยนิยม โดยมีความต่อเนื่องในการวิธีเลือกรับบริการ ซึ่งปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับระบบอินเทอร์เน็ตในขณะนี้ทำให้เยาวชนไทยเกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางความคิด กล่าวคือ มีเสรีภาพในการใช้ ในการแสดงออก และมนุษย์ไม่มีกรอบในการใช้อินเทอร์เน็ต ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตกลายเป็นสื่อที่เป็นตัวประทุษร้ายต่อตัวเอง และสังคม ได้แก่ ในเรื่องของความรุนแรงทางเพศ การละเมิดสิทธิของผู้อื่น การตัดต่อภาพ การเล่นเกมออนไลน์ การใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการประกอบธุรกิจการค้าทั้งดีและไม่ดี โดยถ้ามีพฤติกรรมการใช้ที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ก็อาจหมายถึงผลเสียที่เป็นภัยต่อกลุ่มวัยรุ่นผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมากกว่าผลประโยชน์ที่ได้จากอินเทอร์เน็ตตามปกติทั่วไป

ประเภทต่าง ๆ ของภัยที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นทั้ง 7 ประเภทในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยเรียงตามลำดับจากมากสุดไปหาน้อยสุด ได้แก่ (คะแนนเฉลี่ยเต็มที 5 คะแนน โดยค่าการประมวลผลของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด ได้มาจากข้อมูลการตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้)

ภัยประเภทที่ 1 ภัยจากการเล่นเกมที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 2.85 คิดเป็น 57 เปอร์เซ็นต์ และค่าสูงสุดที่ 3.77 คิดเป็น 75.4 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 172 คน

ภัยประเภทที่ 2 ภัยจากการเข้าร่วมพวคคุยในโปรแกรมสนทนา มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 2.58 คิดเป็น 51.6 เปอร์เซ็นต์ และค่าสูงสุดที่ 3.57 คิดเป็น 71.4 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 149 คน

ภัยประเภทที่ 3 ภัยจากการแพร่สื่อลามก มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 1.82 คิดเป็น 36.4 เปอร์เซ็นต์ และมีค่าสูงสุดที่ 2.68 คิดเป็น 53.6 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 58 คน

ภัยประเภทที่ 4 ภัยจากการเผยแพร่ข้อมูลต้องห้าม มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 1.61 คิดเป็น 32.2 เปอร์เซ็นต์ และมีค่าสูงสุดที่ 2.37 คิดเป็น 47.4 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 42 คน

ภัยประเภทที่ 5 ภัยจากการค้าบริการทางเพศ มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 1.35 คิดเป็น 27 เปอร์เซ็นต์ และมีค่าสูงสุดที่ 2.08 คิดเป็น 41.6 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 27 คน

ภัยประเภทที่ 6 ภัยจากการซื้อขายสินค้าที่เป็นอันตราย มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 1.33 คิดเป็น 26.6 เปอร์เซ็นต์ และมีค่าสูงสุดที่ 2.03 คิดเป็น 40.6 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 24 คน

ภัยประเภทที่ 7 ภัยจากการพนันบนอินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 1.26 คิดเป็น 25.2 เปอร์เซ็นต์ และมีค่าสูงสุดที่ 1.90 คิดเป็น 38 เปอร์เซ็นต์ โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยเฉพาะประเภทนี้ 22 คน

จากข้อมูลผลสำรวจประเภทของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตต่อวัยรุ่นในการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตโดยรวมทุกประเภทในระดับที่สูงอยู่ที่ 124

คน ซึ่งจะเห็นได้ว่าผลทั้งหมดที่ออกมามีความใกล้เคียงกับการสำรวจข้อมูลของหลาย ๆ แห่ง ได้แก่ ผลสำรวจของบริษัท พราซีนา (ประเทศไทย) จำกัด ในเรื่อง "พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเยาวชนไทย" ขององค์การนานาชาติ ECPAT (End Child Prostitution, Child Pornography, and Trafficking of Children for Sexual Purposes) เมื่อช่วงเดือนสิงหาคมถึงกันยายน ปี พ.ศ. 2546 พบว่า อันตรายที่นับว่าเสี่ยงภัยมากที่สุดของเยาวชนคือการนัดพบเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพราะหลายครั้งเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตกลับกลายเป็นมิชฌาชีพ หรือผู้ร้ายล่อลวงเยาวชน และปัญหาถัดมาคือการชมสื่อลามกของเยาวชนมีจำนวนมาก และจากผลสำรวจยังระบุอีกว่า กว่า 71% ของวัยรุ่นอายุ 13-18 ปี เคยเข้าไปดูภาพโป๊ทางเว็บไซต์อย่างน้อยหนึ่งครั้ง และประมาณ 45% ของกลุ่มดังกล่าวได้เข้าไปดูซ้ำอีก นอกจากนี้ยังกล่าวเสริมว่า สังคมอินเทอร์เน็ตกำลังกลายเป็นจุดเสี่ยงของเยาวชนไทย การสร้างสรรค์สังคมออนไลน์ให้เป็นสังคม ที่ชาวสะดวกต้องขึ้นอยู่กับความร่วมมือจาก บริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตด้วย ในการกลั่นกรองเว็บไซต์ที่มาใช้บริการฝากอยู่บนพื้นที่ในเซิร์ฟเวอร์ของคุณ ให้เป็นเว็บไซต์ที่ไม่นำเสนอข้อมูลที่เป็นพิษเป็นภัยแก่เยาวชนและบุคคลทั่วไป ส่วนด้านผู้ให้บริการเนื้อหาหรือเว็บไซต์ต่างๆ นั้น ควรทำการกลั่นกรองข้อมูลและควบคุมพฤติกรรมของผู้ใช้บริการบนเว็บไซต์ที่มีจำนวนผู้ให้บริการมากมายในแต่ละวัน ผลการวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องพฤติกรรมและจุดมุ่งหมาย ในการใช้อินเทอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีการใช้เพื่อติดต่อสื่อสารกับเพื่อน 86.2 เปอร์เซ็นต์, ใช้เล่นเกมอินเทอร์เน็ต 81.7 เปอร์เซ็นต์ และ ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับเรื่องเพศ 42.1 เปอร์เซ็นต์ (ชาติรส การะเวก; เสาวพร เมืองแก้ว; วราภรณ์ ธาระวานิช; กอบกุล สรรพกิจงานง, 2546) และรายงานสถานการณ์เยาวชนกับภัยอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ระบุว่ามีโอกาสเสี่ยงต่อภัยอินเทอร์เน็ตในทุกประเภทตลอดเวลา โดยเฉพาะภัยที่เกิดจากสาเหตุเรื่องเพศ เช่น แทรกซึมเพื่อหาเพื่อนเพศตรงข้าม การค้นหาหรือซื้อขายสื่อลามก และการเปิดเผยความลับของผู้อื่น เป็นต้น (มรกต คณิงสุขเกษม, 2546)

5.2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

5.2.2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา พบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่

มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นเพศชายจำนวน 92 คน (ร้อยละ 61.3) และเป็นเพศหญิงจำนวน 32 คน (ร้อยละ 21.3) โดยที่วัยรุ่นที่เป็นเพศชายมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่เป็นเพศหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นชายส่วนมากมักเป็นไปในลักษณะของกิจกรรมที่มีเกณฑ์ความเสี่ยงของภัยอินเทอร์เน็ตในหลาย ๆ ประเภทที่สูง โดยมีการพัฒนาความสามารถใช้งานในทางที่ผิดเพื่อตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ของตนเอง และมักมีความต่อเนื่องในการกระทำผิดต่อกิจกรรมนั้น ๆ จึงทำให้นำไปสู่การกระทำผิดที่เป็นภัยต่อตนเองและผู้อื่นในหลาย ๆ กรณีด้วยกัน กล่าวคือ ภัยจากสื่อลามกอนาจาร โดยมาจากกิจกรรมการค้นหา, แพร่ภาพ หรือการตัดต่อภาพลามกบนอินเทอร์เน็ต ภัยจากการเข้าพูดคุยในโปรแกรมบนอินเทอร์เน็ตที่วัยรุ่นชายมักใช้เป็นช่องทางการล่อลวงเพศตรงข้ามไปกระทำผิดต่าง ๆ ภัยจากการค้าประเวณีที่วัยรุ่นชายใช้เป็นที่ค้นหาข้อมูลการติดต่อซื้อขายบริการทางเพศ ภัยจากการซื้อขายสินค้าอันตรายที่วัยรุ่นชายมักใช้หาข้อมูลการซื้อหาสินค้าอันตรายซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามที่ผิดกฎหมาย ภัยจากการเผยแพร่ข้อมูลต้องห้ามที่วัยรุ่นชายอาจใช้วิธีแอบอ้างตนเพื่อเปิดเผยข้อมูลที่เป็นอันตรายต่อตัวเองและผู้อื่น หรือให้ข้อมูลการใส่ร้ายผู้อื่นลงบนอินเทอร์เน็ต ส่วนภัยจากการพนันนั้น มักจะมีการค้นหาข้อมูลเพื่อทำการพนันฟุตบอลเป็นส่วนมาก และสุดท้ายคือภัยจากกิจกรรมเพื่อความบันเทิงเป็นที่นิยมมากที่สุดของเด็กวัยรุ่นชาย คือ เกมออนไลน์ โดยมักเล่นเกมที่มีลักษณะเนื้อหาไม่เหมาะสมในลักษณะที่รุนแรง ล่อแหลมและละเมิดทางเพศ

ทั้งนี้ลักษณะรูปแบบของการกระทำผิดต่าง ๆ ตามประเภทภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดกับวัยรุ่นชายมากกว่าวัยรุ่นหญิงนั้น มีความสอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับวัยรุ่นที่ระบุว่าเพศมีส่วนสัมพันธ์กับพฤติกรรมของวัยรุ่น และแนวคิดเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดจากทางกายภาพ ได้แก่ ปัจจัยความแตกต่างทางเพศ ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) ทั้งนี้งานวิจัยและข้อมูลสนับสนุนอื่น ๆ ยังพบว่าอีกว่าเพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อความแตกต่างในวิธีการใช้อินเทอร์เน็ต โดยเพศชายใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตเพื่อการเล่นเกม ค้นหาข้อมูลสินค้า ติดตามข่าว คาว์บ์โหลดเพลง ซอฟต์แวร์ เกม และอื่น ๆ มากกว่าเพศหญิง (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2546) นอกจากนี้ยังพบว่า อัตราการใช้คอมพิวเตอร์ และการเล่นเกมของเยาวชนชายมากกว่าเยาวชนหญิง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2545) ในขณะที่พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยต่าง ๆ เช่น พูดเท็จมากกว่าที่เคยเป็น กล่าวพูด/แสดงออกมากกว่าปกติ เข้าไปยังเว็บไซต์ไม่เหมาะสม ให้ข้อมูลส่วนตัว ส่งเมลจำนวนมากไปยังคนที่ไม่รู้จัก รับ-ส่งรูปภาพส่วนตัว นัดพบกับคนแปลกหน้า นำรูปภาพและข้อมูลของผู้อื่นมาใช้ เป็นต้นนั้น เพศชายพบมากกว่าเพศหญิง

(ศรีดา ตันทะอธิพานิช, 2544) ดังนั้นจึงสามารถทำให้สรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการกระทำผิดหรือเกิดภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยที่กลุ่มวัยรุ่นเพศชายมีแนวโน้มความเสี่ยงทางสถิติที่จะนำไปสู่การกระทำผิดหรือโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่ากลุ่มเพศวัยรุ่นหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยในข้อนี้

5.2.2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการได้รับการดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นจากผู้ปกครองกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า การได้รับการดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นจากผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา พบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นจากผู้ปกครองจำนวน 55 คนจากกลุ่มผู้ที่ไม่ได้รับการดูแลทั้งหมด (ร้อยละ 43.00) และเป็นผู้ที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นจากผู้ปกครองจำนวน 69 คนจากกลุ่มผู้ที่ได้รับการดูแลทั้งหมด (ร้อยละ 40.10) จากผลการวิจัยที่ได้นั้น ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับวัยรุ่นที่ระบุว่า การดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองและสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น และแนวคิดของการกระทำผิดในเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดจากทางสังคม ได้แก่ ปัจจัยการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) โดยมีผลการการสำรวจของศาลเยาวชนและครอบครัวในปี พ.ศ.2537 ยังระบุว่าสภาพครอบครัวมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่นและเยาวชนมาเป็นลำดับที่หนึ่งที่ร้อยละ 33.31 (บุญเพราะ แสงเทียน, 2542) ทั้งนี้ยังไม่เป็นไปตามงานวิจัยและข้อมูลสนับสนุนอื่น ๆ ที่พบว่า ภูมิหลัง และพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวนั้นมีความสำคัญต่อเด็กวัยรุ่น ถ้าได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวแบบเอาใจใส่ รัก สนับสนุน และควบคุมมาก พฤติกรรมการกระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตจะน้อยลง เพราะได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ผู้ปกครองอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งยังเพิ่มเติมในส่วนของการเข้มงวดในเรื่องการเรียนเรื่องส่วนตัว และมีการลงโทษเมื่อกระทำผิด แต่ในทางกลับกัน ถ้าตัววัยรุ่นเองได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมาก พฤติกรรมการกระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตจะมากขึ้นเช่นกัน เพราะถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ทำให้เกิดการกระทำผิดได้ง่ายขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546) นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นยังได้รับการดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ตไม่ค่อยใกล้ชิด จึงทำให้เกิดปัญหาต่อวัยรุ่นตามมาได้ (ศรีดา ตันทะอธิพานิช, 2544)

ข้อมูลการสำรวจโดย บริษัท พรานชีนา (ประเทศไทย) จำกัด ในเรื่อง "พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเยาวชนไทย" ขององค์การนานาชาติ ECPAT (End Child Prostitution, Child Pornography, and Trafficking of Children for Sexual Purposes) เมื่อช่วงเดือนสิงหาคมถึงกันยายน ปี พ.ศ. 2546 ผลสำรวจระบุว่า เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ที่ใช้อินเทอร์เน็ตไม่ได้รับคำแนะนำในการใช้งานที่ถูกวิธีจากผู้ใหญ่ โดย 58 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งในจำนวนดังกล่าวมี 85 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มดังกล่าวยอมรับว่าไม่เคยได้รับการอบรมในเรื่องการใช้งานมาก่อน (องค์กร ECPAT, 2546) ขณะที่ นายแพทย์ คุณิต ลิขนะพิชิตกุล ผู้อำนวยการสถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่น กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า สภาพสังคมไทยปัจจุบันพ่อแม่ไม่ได้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่ เด็กขาดความรักความอบอุ่น ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่ไม่มีเวลาในการอบรมหรือให้คำปรึกษากับลูก ไม่มีการทำกิจกรรมร่วมกันภายในครอบครัว เด็กอาจไม่ได้ถูกสอนในเรื่องของระเบียบวินัย ขาดการควบคุมตนเอง และศาสตราจารย์ พญ. อุมาพร ตรังคสมบัติ หัวหน้าหน่วยจิตเวชศาสตร์เด็กและวัยรุ่น โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ กล่าวว่า บางครอบครัวก็ไม่ได้มีการให้คำปรึกษาและแนะนำที่ดีกับเด็กในเรื่องของการใช้อินเทอร์เน็ต ไม่ได้ติดตามพฤติกรรมของเด็กว่าแต่ละวันทำกิจกรรมอะไรบ้าง ส่วนใหญ่มักจะเลี้ยงด้วยเงินมากกว่าที่จะเลี้ยงลูกด้วยความรักความเอาใจใส่ (อ้างถึงใน ไชยรัตน์ บุตรพรหม, 2545) ดังนั้นตามการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ สรุปได้ว่าการดูแลเอาใจใส่วัยรุ่นจากผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต แต่ที่ไม่ตรงกับผลการวิจัย

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวนี้นำมาสู่การดูแลเอาใจใส่ในการใช้อินเทอร์เน็ตของบุตรหลานจากผู้ปกครองซึ่งเป็นสิ่งที่ดีและสมควรมีการปฏิบัติอย่างยิ่ง แต่ที่อาจไม่ได้ผลก็เพราะเหตุว่า การดูแลเอาใจใส่ที่เกิดขึ้นนั้นขาดความรู้เพียงพอ ไม่เข้าใจว่าอินเทอร์เน็ตคืออะไร และความเข้าใจในผลของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ถูกต้อง ซึ่งตรงกับผลการวิจัยเรื่องพฤติกรรมและจุดมุ่งหมาย ในการใช้อินเทอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีเพียง 4.5 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ระบุว่าผู้ปกครองเป็นแหล่งที่สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต (ชาติริส การะเวก; เสาวพร เมืองแก้ว; วราภรณ์ ชาระวานิช; กอบกุล สรรพกิจงานง, 2546) โดยผู้ปกครองส่วนมากไม่ได้มีการศึกษาที่สูงมากนั้นและการทำงานที่ท้อแท้ยังไม่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต จึงทำให้ไม่มีความรู้ความชำนาญใด ๆ ในการใช้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว แต่มีความคิดที่ว่าส่งเสริมให้เด็กใช้มาก ๆ อย่างเดียวเพราะทราบแค่ว่าเป็นสิ่งที่ดีและสมควรที่จะใช้เรียนรู้ให้ทันต่อยุคสมัยเท่านั้น จึงทำให้การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นเป็นการใช้งานแบบไร้ทิศทาง ไม่มีการจำกัดกิจกรรมที่ไม่เหมาะสม ขาดการให้คำแนะนำที่ถูกต้อง และไม่มีการป้องกันปัญหาที่มากับภัยซึ่งมีโอกาสดังกล่าว ซึ่งจะเห็นได้ว่าถึงแม้จะมีการดูแลเอาใจ

ใส่จากผู้ปกครองแล้วจริงก็อาจมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตได้เหมือนกัน เช่นในกรณีของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่เป็นภัยอันตรายสูงในการวิจัยครั้งนี้ แม้ว่าจะได้รับการดูแลเอาใจใส่ในการใช้อินเทอร์เน็ตจากผู้ปกครองแล้ว แต่ผลที่ได้ออกมากลับไม่ได้ช่วยให้โอกาสในการเกิดภัยที่สูงนั้นลดลงมากนัก โดยมีอัตราที่ไม่แตกต่างกับผู้ที่ไม่เคยได้รับการดูแลเอาใจใส่ในการใช้อินเทอร์เน็ตจากผู้ปกครองเลยแล้วโอกาสในการเกิดภัยที่สูง แสดงให้เห็นว่าจะได้รับการดูแลเอาใจใส่ในการใช้อินเทอร์เน็ตจากผู้ปกครองหรือไม่ในการวิจัยครั้งนี้ ผลของโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตที่ตามมาก็มีค่าไม่แตกต่างกัน

5.2.2.3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา พบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นวัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความเสี่ยงสูงต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดจำนวน 71 คนจากกลุ่มผู้มีเพื่อนที่มีความเสี่ยงสูงทั้งหมด (ร้อยละ 55.5) และเป็นวัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความเสี่ยงต่ำต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดจำนวน 53 คนจากกลุ่มผู้มีเพื่อนที่มีความเสี่ยงต่ำทั้งหมด (ร้อยละ 30.8) โดยที่วัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับสูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่า วัยรุ่นที่อยู่ใกล้เพื่อนที่มีพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก อยู่ในช่วงของวัยที่มีการให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนสูง จึงทำให้เพื่อนมีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของคนอย่างมาก สิ่งนี้เป็นเหตุให้เกิดแนวโน้มในการชักจูงเพื่อเรียนแบบพฤติกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ในกลุ่มเพื่อนให้ความสำคัญและเป็นที่ยอมรับ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความศรัทธาและความนิยมชมชอบกันในกลุ่ม จึงทำให้มีการแข่งขันกันในกลุ่มเพื่อนนำไปสู่เป้าหมายของการได้รับความสนใจจากเพื่อน ๆ ซึ่งจะถือเป็นจุดสำเร็จที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มยอมรับ และให้ยกย่อง โดยตนก็จะได้รับความพอใจในตนเองอย่างสูงสุดด้วยเช่นกัน โดยในกรณีของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ต จึงมีการเรียนแบบพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตกันในกลุ่ม ซึ่งถ้าในกลุ่มเพื่อนนั้นมีพฤติกรรมไปในทิศทางของการกระทำผิดที่เป็นภัยอินเทอร์เน็ตมากเท่าใด ก็จะทำให้มีโอกาสเกิดพฤติกรรมกระทำผิดที่เป็นภัยอินเทอร์เน็ตกันในกลุ่มเพื่อนมากขึ้นตามกันไปด้วย

ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับวัยรุ่นที่ระบุว่าการกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นนั้นมีอิทธิพลอย่างมากต่อการแสดงพฤติกรรมของวัยรุ่น และแนวคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดจากทางสังคม ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) และงานวิจัยที่นำมาสนับสนุน คือ ผลการสำรวจของศาลเยาวชนและครอบครัวในปี พ.ศ.2537 ยังระบุว่าการคบเพื่อนและการถูกชักจูงนั้นมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่นและเยาวชนมาเป็นลำดับที่สองที่ร้อยละ 32.96 (บุญเพราะ แสงเทียน, 2542) ทั้งนี้ยังมีงานวิจัยและข้อมูลสนับสนุนอื่น ๆ ที่พบว่า กลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อ ความแตกต่างในวิธีการใช้อินเทอร์เน็ต โดยเพื่อนที่อยู่ในสถานศึกษาทั้งกลุ่มเพื่อนที่คบและลักษณะของเพื่อนที่คบนั้นจะมีผลต่อลักษณะของพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของตน ยังมีเพื่อนที่มีลักษณะพฤติกรรมที่ผิดมากเท่าใด ก็จะมีความเสี่ยงภัยในพฤติกรรมการกระทำผิดในการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้นเช่นกัน (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546) นอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมการกระทำผิดเหมือนเพื่อนควรจะเกิดขึ้นหรือเพิ่มปริมาณมากขึ้นหลังจากคบเพื่อนที่พฤติกรรมเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัย (ดวงเดือน พันธุมนาวัน, 2540) ดังนั้นจึงสามารถทำให้สรุปได้ว่า กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการกระทำผิดหรือเกิดภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยที่วัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับสูงมีโอกาสกระทำผิดหรือเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่า วัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวัยรุ่นในข้อนี้

5.2.2.4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา พบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่มีรายได้ต่ำจำนวน 68 คนจากกลุ่มผู้ที่มีรายได้ต่ำทั้งหมด (ร้อยละ 42.00) และเป็นผู้มีรายได้สูงจำนวน 56 คนจากกลุ่มผู้ที่มีรายได้สูงทั้งหมด (ร้อยละ 40.60) จากผลการวิจัยที่ได้ นั่น ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาแนวคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดจากทางสังคม ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจรายได้ ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) และแนวความคิดทางด้านนิติศาสตร์ที่พบว่า ผู้ที่มีรายได้สูง มักมีการเลือกใช้สื่อหลายประเภทมากขึ้น กล่าวคือ ผู้ที่มีรายได้สูงย่อมมีโอกาสที่จะใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ โดยผลการสำรวจของศาลเยาวชนและครอบครัวในปี พ.ศ.

2537 ยังระบุว่าสภาพทางเศรษฐกิจมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่นและเยาวชนมาเป็นลำดับที่สามที่ร้อยละ 11.36 (บุญเพราะ แสงเทียน, 2542) ทั้งนี้ยังไม่เป็นไปตามงานวิจัยและข้อมูลสนับสนุนอื่น ๆ ที่พบว่า การเข้าถึงสารสนเทศและความรู้แต่ละชนิดจะต้องเสียค่าใช้จ่ายและค่าบริการ ดังนั้นรายได้จึงมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับโอกาสในการเข้าถึงสารสนเทศและความรู้ กล่าวคือ ผู้ที่มีรายได้สูงย่อมมีโอกาสเข้าถึงสารสนเทศด้านต่าง ๆ ได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2544) รายได้ของวัยรุ่นและครอบครัวสามารถเป็นตัวกำหนดประสิทธิภาพและการรับบริการต่าง ๆ บนการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ โดยทั้งนี้ รายจ่ายที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ ในการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นตัวแปรที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะการเล่นเกมออนไลน์ ซึ่งส่วนมากเป็นผู้ที่ต้องมีการเสียค่าใช้จ่ายถึง 47.2 เปอร์เซ็นต์ (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2546) นอกจากนี้ยังพบว่าการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการใช้สื่อ มักมีการค้นพบว่าเมื่อคนที่มีความรู้สูงขึ้นมาจะมีการเลือกใช้สื่อหลายประเภทมากขึ้น เนื่องจากการใช้สื่อในระบบของสังคมจำเป็นต้องมีค่าใช้จ่าย ทำให้ผู้มีรายได้สูงย่อมมีอำนาจในการซื้อสูงกว่า (กาญจนา แก้วเทพ, 2542) ดังนั้นตามการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ สรุปได้ว่ารายได้ของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ต แต่ที่ไม่ตรงกับผลของการวิจัย

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การใช้อินเทอร์เน็ตในปัจจุบันมีแนวโน้มของค่าใช้จ่ายที่ลดลงไม่ว่าจะเป็นการเสียค่าบริการการใช้อินเทอร์เน็ตที่จ่ายให้บริษัทเจ้าของเครือข่าย หรือเจ้าของร้านที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตก็ตาม และประกอบกับอุปกรณ์ที่มีความเกี่ยวข้องพันกับการเล่นอินเทอร์เน็ตนั้นก็มีแนวโน้มราคาที่ลดลงมากอีกเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์การเชื่อมต่อใดก็ตาม ซึ่งทำให้สามารถเข้าถึงได้ง่าย และมีโอกาสรวมถึงเวลาในการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐบาลในปัจจุบันทำให้ความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ตได้กระจายตัวออกไปได้อย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมผ่านทางบทเรียนในการศึกษาขั้นพื้นฐาน พร้อมกับมีการพัฒนาเครือข่ายการให้บริการที่กว้างขึ้น อีกทั้งปรับปรุงประสิทธิภาพให้กับเทคโนโลยีระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้มีความทันสมัยอยู่ตลอดเวลาจึงมีความน่าสนใจเพิ่มมากขึ้น ฐานข้อมูลที่มีความสมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน และมีภาษาไทยให้ใช้งานเพิ่มขึ้นอีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วัยรุ่นหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในอัตราส่วนที่สูงขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการและถือได้ว่าเป็นกิจกรรมพื้นฐานของชีวิตประจำวันไปแล้ว จากความเท่าเทียมในการใช้อินเทอร์เน็ตนี้โดยการขาดความรู้และการควบคุมที่เพียงพอเลยทำให้มีการใช้เวลากับการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่เกินความจำเป็นที่เหมาะสมและพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตมีทั้งที่ถูกและผิดทางซึ่ง

จะนำมาสู่ภัยอันตรายประเภทต่าง ๆ ทำให้เกิดปัญหาตามมามากมาย เช่นในกรณีของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่เป็นภัยอันตรายสูงในการวิจัยครั้งนี้ ที่มีโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตพอ ๆ กันไม่ว่าจะเป็นวัยรุ่นที่มีรายได้อะไรก็ตาม

5.2.2.5 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกของอารมณ์กับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า บุคลิกของอารมณ์มีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา พบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่มีบุคลิกของอารมณ์ลักษณะก้าวร้าวรุนแรงจำนวน 33 คน จากกลุ่มผู้มีอารมณ์ด้านนี้ทั้งหมด (ร้อยละ 55.00) และเป็นผู้ที่มีบุคลิกของอารมณ์ลักษณะอื่น ๆ จำนวน 91 คน จากกลุ่มผู้มีอารมณ์ด้านนี้ทั้งหมด (ร้อยละ 37.9) โดยที่วัยรุ่นที่มีอารมณ์ก้าวร้าวรุนแรงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีลักษณะทางอารมณ์อื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่เด็กในช่วงระหว่างวัยรุ่นมักมีความแปรปรวนทางอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงค่อนข้างง่าย โดยยึดถืออารมณ์คนเป็นหลักเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการตัดสินใจต่าง ๆ รอบตัว จึงทำให้ขาดความขังคิดในการกระทำสิ่งใด ๆ ที่มีผลต่อตัวเองและผู้อื่น ซึ่งไม่ว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นสิ่งที่ผิดหรือถูกต้องก็มักจะแสดงปฏิกิริยาไปตามความรู้สึกตนเองและลักษณะอารมณ์ที่เป็นอยู่ โดยส่วนมากแล้ววัยรุ่นมักมีแนวโน้มของอารมณ์ไปในทิศทางที่ก้าวร้าว และรุนแรง จึงทำให้มีปัญหามากมาย ตามมาจากสาเหตุทางด้านความรุนแรงของอารมณ์วัยรุ่นดังกล่าว ซึ่งถ้ามองในกรณีของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตนี้ จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นมีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อสนองความต้องการทางอารมณ์ของตน และยิ่งถ้าวัยรุ่นผู้ใช้มีลักษณะทางอารมณ์ที่รุนแรงมากกว่าลักษณะทางอารมณ์อื่น ๆ ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยอันตรายผ่านทางกิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในหลาย ๆ วิธี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเล่นออนไลน์ที่มีลักษณะเนื้อหาที่รุนแรง ซึ่งขณะนี้เป็นที่ได้รับความนิยมอย่างมากในการใช้เน็ตของกลุ่มวัยรุ่นปัจจุบัน พฤติกรรมเหล่านี้สามารถปลูกฝังจิตสำนึกและแนวทางปฏิบัติที่ไม่ดีให้กับตน สิ่งเหล่านี้นำมาซึ่งภัยอันตรายต่อตัวเองและสังคมอย่างมาก ถ้าวัยรุ่นไม่สามารถระงับอารมณ์รุนแรงที่ครอบงำการตัดสินใจในการแสดงพฤติกรรมการใช้เน็ตของตนได้ก็อาจจะทำให้มีโอกาสเกิดพฤติกรรมกระทำผิดที่เป็นภัยอินเทอร์เน็ตกันในหมู่วัยรุ่นที่สูงขึ้นได้

ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับวัยรุ่นที่ระบุว่าอารมณ์ของวัยรุ่นมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมในกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรง (สุพิศรา สุภาพ, 2542) และแนวคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดจากทางจิตใจ ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับภาวะอารมณ์ ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) อีกทั้งแนวคิดภาวะอารมณ์ของวัยรุ่นที่ระบุว่าส่วนมากวัยรุ่นมักแสดงออกไปตามอารมณ์ในทางที่รุนแรง (สุชา จันท์ธรม, 2542) รวมถึงแนวคิดการตกเป็นเหยื่อที่ระบุว่าผู้ที่มิแสดงอารมณ์รุนแรง มีโอกาสตกเป็นเหยื่อจากการข่มขู่ผู้อื่นให้กระทำผิด (อัมณพ ชูบำรุง, 2538) โดยผลการสำรวจของศาลเยาวชนและครอบครัวในปี พ.ศ.2537 ยังระบุว่าสภาพภาวะอารมณ์มีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่นและเยาวชนมาเป็นลำดับที่หนึ่งที่ร้อยละ 33.31 (บุญเพราะ แสงเทียน, 2542) และผลการวิจัยเรื่องพฤติกรรมและจุดมุ่งหมาย ในการใช้อินเทอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อสนองความต้องการทางอารมณ์ของคนสูงสุดถึง 88.6 เปอร์เซ็นต์ (ชาติรส การะเวก; เสาวพร เมืองแก้ว; วราภรณ์ ธาระวานิช; กอบกุล สรรพกิจงานง, 2546) ดังนั้นจึงสามารถทำให้สรุปได้ว่า บุคลิกของอารมณ์มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการกระทำผิดหรือเกิดภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยที่วัยรุ่นที่มีอารมณ์ก้าวร้าวรุนแรงมีโอกาสในการกระทำผิดหรือเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีอารมณ์ อื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยในข้อนี้

5.2.2.6 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า ประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษาพบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำจำนวน 24 คนจากกลุ่มผู้มีประสบการณ์ต่ำทั้งหมด (ร้อยละ 25.00) และเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตสูงจำนวน 100 คนจากกลุ่มผู้มีประสบการณ์สูงทั้งหมด (ร้อยละ 49.0) โดยที่วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตสูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การที่วัยรุ่นมีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตที่สูงจากประสบการณ์เรียนรู้ในระยะเวลาที่ยาวนานและมีการใช้งานอย่างต่อเนื่อง ทำให้ส่งผลถึงลักษณะของพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่อาจมีแนวโน้มของความเสี่ยงภัยมากขึ้น และยิ่งถ้าตัววัยรุ่นเองมีความชื่นชอบและ

สนใจที่จะเรียนรู้วิธีใช้อินเทอร์เน็ตอย่างจริงจังอยู่ด้วยแล้ว ก็จะเป็นการสร้างเสริมประสิทธิภาพในการใช้งานอินเทอร์เน็ตให้มีความสามารถในระดับสูงยิ่งขึ้นและใช้บริการที่มีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างหลากหลาย โดยถ้ายังมีประสบการณ์มากเท่าใด ก็ยิ่งได้เปรียบในการเลือกรับวิธีการบริการต่าง ๆ และการได้มาซึ่งข้อมูลที่มีอยู่มากมายบนอินเทอร์เน็ตจากการค้นหาที่ชำนาญ ซึ่งในกรณีของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ต จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นที่ได้รับประสบการณ์จากการใช้เวลากับอินเทอร์เน็ตเป็นเวลานาน ๆ จนทำให้เกิดความชำนาญในการใช้ที่หลากหลายในวิธีการต่าง ๆ นั้น อาจนำมาสู่โอกาสเกิดการกระทำผิดที่เป็นภัยอินเทอร์เน็ตสูงเพิ่มขึ้นได้

ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าเป็นปัจจัยที่เกิดโอกาสหรือสถานที่ ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับโอกาสจากความแตกต่างของประสบการณ์ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) นอกจากนี้ยังพบว่าประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นยังมีมากยิ่งเป็นตัวแทนเพิ่มความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตส่วนมากนั้นมีประสบการณ์ในการใช้มาแล้วมากกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.3 โดยเฉพาะกับผู้ที่เล่นเกมออนไลน์ส่วนมากเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการเล่นมาก่อนแล้วคิดเป็นร้อยละ 56.7 (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2546) ดังนั้นจึงสามารถทำให้สรุปได้ว่า ประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการกระทำผิดหรือเกิดภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยที่วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตสูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยในข้อนี้

5.2.2.7 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษาพบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่มีความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตต่ำจำนวน 45 คนจากกลุ่มผู้มีความถี่ต่ำทั้งหมด (ร้อยละ 31.5) และเป็นผู้ที่มีความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตสูงจำนวน 79 คนจากกลุ่มผู้มีความถี่สูงทั้งหมด (ร้อยละ 50.3) โดยที่วัยรุ่นที่มีความถี่ใช้อินเทอร์เน็ตสูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีความถี่ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การกระทำสิ่ง

โดยอยู่เป็นประจำอย่างต่อเนื่องกันมาก ๆ มักจะเกิดความเคยชินและความชำนาญจากการกระทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น เช่นเดียวกับการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ถ้าได้รับโอกาสในการใช้อินเทอร์เน็ตอยู่บ่อยครั้ง ก็จะทำให้วัยรุ่นเหล่านั้นเกิดความชำนาญและความเคยชินต่อวิธีการใช้งานเหล่านั้น โดยอาจทำให้คิด และต้องการที่จะกระทำอย่างต่อเนื่องได้ อย่างเช่น กิจกรรมที่ได้รับความนิยมอย่างมากบนอินเทอร์เน็ตจากเด็กวัยรุ่น ได้แก่ การเล่นเกมออนไลน์ การใช้โปรแกรมสนทนา หรือความต้องการค้นหาสื่อลามกอนาจารในรูปแบบต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เมื่อมีการกระทำบ่อยครั้งเข้า ก็มักมีความต้องการที่จะกระทำอีกต่อ ๆ ไปอยู่อย่างต่อเนื่องไม่รู้จบ ซึ่งเป็นการยากที่วัยรุ่นจะหักห้ามใจไม่ให้ใช้อินเทอร์เน็ตกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านั้น อีกทั้งถ้าวัยรุ่นมีพฤติกรรมกระทำมากครั้งเข้าก็จะเป็นการเพิ่มโอกาสและระยะเวลาในการกระทำผิดที่เป็นภัยอินเทอร์เน็ตได้สูงขึ้นอีกด้วย

ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่า ปัจจัยที่เกิดโอกาสหรือสถานที่ ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับโอกาสจากความแตกต่างของพฤติกรรมความถี่ ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) อีกทั้งแนวคิดการตกเป็นเหยื่อยังระบุว่าบุคคลที่ดำเนินชีวิตปกติตามกิจกรรมที่กระทำเป็นประจำ จึงจะเข้าไปด้วยความประมาท ทำให้อาจตกเป็นเหยื่อของการกระทำผิดของผู้อื่นได้ (อัมณพ ชูบำรุง, 2538) นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ที่มีระดับความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตนั้นยิ่งมาก ทำให้มีโอกาสใช้บริการอินเทอร์เน็ตได้หลากหลาย จึงยังอาจนำไปสู่ความเสี่ยงภัยในการใช้อินเทอร์เน็ตได้ โดยช่วงความถี่ที่กลุ่มวัยรุ่นนิยมใช้อินเทอร์เน็ตในช่วงเย็นถึงค่ำ (ศรีดา ตันทะอธิพานิช, 2544) ซึ่งสอดคล้องกับผลสำรวจระหว่างเวลาที่มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดคือ 20.01 – 24.00 น. (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2546) ดังนั้นจึงสามารถทำให้สรุปได้ว่า ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการกระทำผิดหรือเกิดภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยที่วัยรุ่นที่มีความถี่ใช้อินเทอร์เน็ตสูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีความถี่ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยในข้อนี้

5.2.2.8 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า ระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา

พบว่า จำนวนของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่ใช้ระยะเวลากับอินเทอร์เน็ตน้อยจำนวน 47 คนจากกลุ่มผู้ใช้ระยเวลาน้อยทั้งหมด (ร้อยละ 37.3) และเป็นผู้ใช้ระยะเวลากับอินเทอร์เน็ตมากจำนวน 77 คนจากกลุ่มผู้ใช้ระยะเวลาทั้งหมด (ร้อยละ 44.3) จากผลการวิจัยที่ได้นั้น ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาแนวความคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดโอกาสหรือสถานที่ ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับโอกาสจากความแตกต่างของจำนวนระยะเวลา ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) และผลจากวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดของนักศึกษา ได้แก่ระยะเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อครั้งต่างกัน คือระยะเวลาตั้งแต่ 121 นาที หรือ 2 ชั่วโมงขึ้นไป จะมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดสูงกว่าระยะเวลาที่เล่นต่อครั้งต่ำกว่า 2 ชั่วโมง ซึ่งหมายความว่ายิ่งนักศึกษใช้เวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตมาก ก็จะเป็นช่องทางให้เกิดการกระทำผิดได้มากเช่นกัน (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546) นอกจากนี้ยังพบว่า ระยะเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตที่มากทำให้มีโอกาสใช้อินเทอร์เน็ตได้ต่อเนื่องและมีความหลากหลาย และกลุ่มวัยรุ่นส่วนมากมีระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 1-3 ชั่วโมง (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2544) ซึ่งพบว่าวัยรุ่นที่มีระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตมากมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตน้อย ดังนั้นตามการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ สรุปได้ว่าระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต แต่ที่ไม่ตรงกับผลที่ได้ทำการวิจัย

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่เสี่ยงภัยอันตรายสูง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะที่หลากหลายรูปแบบ และแต่ละรูปแบบก็มีความแตกต่างกันไปตามลักษณะการใช้งาน โดยไม่จำเป็นที่ต้องใช้เวลามากเพื่อทำกิจกรรมดังกล่าว ดังนั้นการกระทำผิดที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่ถูกทางจนเกิดภัยขึ้นมานั้น จึงไม่สามารถนำปริมาณของระยะเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่ตัดสินโอกาสเกิดภัยได้ ซึ่งทำให้เห็นว่าทั้งเวลามากหรือเวลาน้อยก็อาจเกิดภัยทางอินเทอร์เน็ตในหมู่วัยรุ่นได้เหมือนกัน

5.2.2.9 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตกับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต

ผลการศึกษา พบว่า สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการศึกษา พบว่าจำนวนของผู้ที่ถูกรับว่ามีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต มีจำนวนทั้งสิ้น 124 คน (ร้อยละ 41.33) โดยในกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยนี้เป็นผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่อยู่อาศัยจำนวน 86 คนจากกลุ่มผู้ใช้ตามสถานที่อยู่อาศัยทั้งหมด (ร้อยละ 47.5) และเป็นผู้ที่ใช้นอกที่อยู่อาศัยจำนวน 38 คนจากกลุ่มผู้ใช้นอกสถานที่อยู่อาศัยทั้งหมด (ร้อยละ 31.9) จากผลการวิจัยที่ได้ นั่น สอดคล้องกับผลการศึกษาแนวคิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีการระบุว่าปัจจัยที่เกิดโอกาสหรือสถานที่ ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับความแตกต่างของสถานที่ ซึ่งมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518) แต่ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่กลุ่มวัยรุ่นมีการใช้อินเทอร์เน็ตภายนอกสถานที่อยู่อาศัยมีจำนวนมากกว่ากลุ่มวัยรุ่นมีการใช้อินเทอร์เน็ตภายในสถานที่อยู่อาศัย โดยส่วนมากนิยมใช้ตามสถานศึกษา มีจำนวนถึง 42 เปอร์เซ็นต์ (ศรีดา ดันทะอธิพานิช, 2544) โดยสอดคล้องกับผลสำรวจสถานที่การใช้อินเทอร์เน็ตของสองสถาบัน ที่ระบุว่ามีการใช้อินเทอร์เน็ตนอกสถานที่อยู่อาศัยจำนวน 59.8 และ 53.1 เปอร์เซ็นต์ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2545; สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2546) ดังนั้นตามการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ สรุปได้ว่าสถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ต แต่ที่ไม่ตรงกับผลที่ได้ทำการวิจัย

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก สถานที่เป็นส่วนประกอบที่มีผลต่อโอกาสการกระทำผิดในประเภทต่าง ๆ ซึ่งในกรณีการเกิดภัยอินเทอร์เน็ต สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นใช้อินเทอร์เน็ตแล้วเกิดเป็นภัยอันตรายในระดับสูงในการวิจัยครั้งนี้ มีการใช้อินเทอร์เน็ตทั้งที่บ้าน สถานศึกษา ร้านให้บริการอินเทอร์เน็ต และที่อื่น ๆ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับ โดยการที่สถานที่พักอาศัยมีการเกิดภัยมากที่สุดนั้นมาจากโอกาสในการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ณ ปัจจุบันส่วนมากมักอยู่ที่บ้านพักอาศัย จึงทำให้กลายเป็นแหล่งที่มีแนวโน้มในการเกิดภัยสูงตามขึ้นไปด้วย อีกทั้งผู้ปกครองที่อยู่ประจำที่พักอาศัยก็ไม่ได้มีความสนใจ หรือมีความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ตเพียงพอในการควบคุม จึงทำให้เพิ่มความเสี่ยงกับตัววัยรุ่นอีกทางหนึ่งประกอบกัน ดังนั้นสถานที่จึงมีผลต่อการเกิดภัยอินเทอร์เน็ต โดยสามารถเกิดได้ทุก ๆ สถานที่ที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นประจำ และวัยรุ่นผู้ใช้มีพฤติกรรมและกิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงมากแค่ไหนเป็นสิ่งสำคัญ

5.3 ผลการพิสูจน์สมมติฐาน

เพื่อให้งานวิจัยนี้สามารถแสดงให้เห็นภาพและสร้างความเข้าใจในเรื่องของการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอผลสรุปของการวิจัยออกมาในหลายลักษณะทั้งที่เป็นการบรรยาย การแสดงข้อมูลตัวเลข การพิสูจน์ค่าทางสถิติ และตารางของผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐาน โดยที่มีเครื่องหมายที่แสดงว่ายอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานในแต่ละข้อ ซึ่งผลของการทดสอบสมมติฐานที่ได้มานั้น อยู่บนพื้นฐานของกรอบแนวคิดทางวิชาการและหลักความน่าจะเป็นทางสถิติที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเข้ามาประกอบกันเป็นสำคัญ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปผลการพิสูจน์สมมติฐานแต่ละข้อดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 วัยรุ่นชายมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นหญิง ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 2 วัยรุ่นที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า การดูแลเอาใจใส่การใช้อินเทอร์เน็ตจากผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 3 วัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับสูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่า วัยรุ่นที่อยู่ใกล้เพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยในระดับต่ำ ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 3

สมมติฐานที่ 4 วัยรุ่นที่มีรายได้สูงมีโอกาสเกิดภัยอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีรายได้ต่ำ ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า ระดับรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 4

สมมติฐานที่ 5 วัยรุ่นที่มีอารมณ์ก้าวร้าวรุนแรงมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีอารมณ์อื่น ๆ ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า ลักษณะทางอารมณ์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดกับอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 5

สมมติฐานที่ 6 วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตสูงมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำ ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า ประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดกับอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 6

สมมติฐานที่ 7 วัยรุ่นที่มีความถี่ใช้อินเทอร์เน็ตสูงมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีความถี่ใช้อินเทอร์เน็ตต่ำ ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดกับอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 7

สมมติฐานที่ 8 วัยรุ่นที่มีระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตมากมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตน้อย ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต ไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดกับอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 8

สมมติฐานที่ 9 วัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตภายนอกสถานที่อยู่อาศัยมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตภายในสถานที่อยู่อาศัย พบว่า สถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดกับอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พบว่าเป็นความสัมพันธ์ในทางกลับ คือ ผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตในที่อยู่อาศัยมีโอกาสเกิดกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตนอกที่อยู่อาศัย ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 9

กล่าวโดยสรุป คือ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับโอกาสในการเกิดกับอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยอมรับสมมติฐาน พบว่า มี 5 ตัวแปร โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ สมมติฐานที่ 1 (เพศ) รองลงมา คือ สมมติฐานที่ 3 (พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มเพื่อน), สมมติฐานที่ 6 (ประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต), สมมติฐานที่

7 (ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ต) และสมมติฐานที่ 5 (ลักษณะทางอารมณ์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต) ซึ่งเป็นไปตามกรอบของสมมติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

5.4 ปัญหาที่พบในการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตต่อวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครครั้งนี้ พบปัญหาระหว่างทำการศึกษาวิจัยอยู่ในหลาย ๆ ประการด้วยกัน ซึ่งได้แก่

5.4.1 การศึกษาเรื่องของผลที่เกิดจากพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตนั้น ยังคงมีอยู่ไม่มากนักทั้งในประเทศและต่างประเทศ อีกทั้งการศึกษาวิจัยที่มีนั้นก็ยังไม่กว้างพอที่จะครอบคลุมผลในทุก ๆ ด้านที่จะเกิดขึ้นกับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งต่างกระจายตัวอยู่เป็นจำนวนมากในหลาย ๆ พื้นที่ทั่วไป โดยถ้ามองถึงการศึกษาวิจัยผลกระทบหรือปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นพิษภัยต่าง ๆ ในด้านของสังคมแล้วถือว่ามีอยู่ในจำนวนที่น้อย เมื่อนำมาเทียบกับการศึกษาวิจัยในด้านของการพัฒนาระบบและเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นใหม่ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเพิ่มประสิทธิภาพให้กับการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งมีปริมาณแตกต่างกันเป็นอย่างมาก ในกรณีนี้อาจเกิดจากต้นทุนค่าเสียเวลาที่ใช้ไปรวมกับผลตอบแทนที่ได้จากการศึกษาวิจัยของทั้งด้านแตกต่างกันอย่างมากด้วยเช่นกัน ในส่วนของการศึกษาวิจัยที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเอง ผลการศึกษาส่วนมากมีเพียงแค่บทความในหนังสือพิมพ์, วารสารเป็นส่วนใหญ่ หรือการศึกษานาถย่อย ๆ เท่านั้น จึงทำให้การหาข้อมูลมาใช้ในการขยายผลการวิจัยครั้งนี้ค่อนข้างที่จะยากที่จะหามาให้ตรงกับชนิดของกลุ่มตัวอย่างหรือตรงกับกรอบในการศึกษาวิจัยในทุก ๆ ประการ

5.4.2 การศึกษาเรื่องของระดับของโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากในการเก็บข้อมูล เนื่องจากจำนวนภัยที่มีการจัดกลุ่มระบุประเภทนั้นมีอยู่ถึง 7 กลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยกัน จึงเป็นไปได้ที่จะหาผู้ที่มีประสบการณ์หรือมีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตให้ครบทุกด้านตามการเกิดภัยในแต่ละประเภท โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีประสบการณ์และมีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตแตกต่างกันไป ซึ่งทำให้ข้อมูลที่เก็บมาได้จากศึกษากลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้มีผลของระดับโอกาสในการเกิดภัยที่มีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ได้มีการกำหนดไว้เป็นช่วงอายุที่มีช่วงแคบ ๆ และคาบเกี่ยวกันระหว่าง

มัธยมศึกษาตอนปลายกับอุดมศึกษา จึงทำให้มีปัญหาบ้างในการหากลุ่มตัวอย่างที่ได้ระบุไว้ตามความต้องการ เพื่อนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลครั้งนี้

5.4.3 การตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาวัยนั้น มีปัญหาเกิดขึ้นบ้างในบางกรณี เนื่องจากคำถามที่จะสามารถครอบคลุมเนื้อหานั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก การตอบจึงต้องใช้เวลาาน จึงทำให้บางครั้งไม่ค่อยได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างมากนัก หรือมีความใส่ใจในการตอบคำถามน้อย กล่าวคือ มีความสนใจในของรางวัลที่จะได้ตอบแทนจากการตอบแบบสอบถามมากกว่า จนทำให้เกิดการตอบคำถามแบบเร็ว ๆ ที่ไม่คำนึงถึงคำถาม ซึ่งอาจบิดเบือนจากความเป็นจริงได้ หรือบางกรณีเป็นบุคคลตัวอย่างมีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตน้อย จึงทำให้ไม่เข้าใจในคำถามโดยภาพรวม จนทำให้ตอบแบบสอบถามผิดประเด็น ซึ่งกรณีที่เกิดขึ้นต่างๆ เหล่านี้ ทำให้แบบสอบถามเสียหายเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังสูญเสียวเวลาและงบประมาณในการเก็บข้อมูล

5.4.4 ผลต่างจากการเก็บข้อมูลเพื่อมาประมวลผลระหว่างกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยสูงกับกลุ่มที่มีโอกาสเกิดภัยต่ำนั้นมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก ทั้งเรื่องของลักษณะการเกิดภัยในแต่ละประเภทและจำนวนภัยที่เกิดขึ้น โดยรวมทั้งหมดของแต่ละตัวอย่าง ซึ่งส่งผลถึงการตีความเพื่อนำมาใช้วิเคราะห์และประมวลผลที่จำเป็นต้องทำการตัดสินใจเป็นรายๆ ตัวอย่างไป จึงทำให้ค่อนข้างยากและเกิดการเสียเวลาเป็นอย่างมาก

5.5 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวัยเรื่องการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตต่อวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความสนใจ หรือผู้ที่ต้องการทำความเข้าใจในเรื่องนี้ให้มากยิ่งขึ้น ผู้ที่มีความรับผิดชอบหรือหน่วยงานที่มีสายงานเกี่ยวข้องกับด้านนี้ รวมถึงผู้ซึ่งต้องการทำการศึกษาวัยเรื่องนี้ในครั้งต่อไป โดยแบ่งเป็นข้อเสนอแนะในด้านของเชิงปฏิบัติและเชิงวิชาการ ซึ่งได้แก่

5.5.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

(1) ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตควรต้องทำความรู้จักและให้ความเข้าใจกับอินเทอร์เน็ตในทุกด้านทุกมุมที่มีผลต่อตนเองอย่างแท้จริงเสียก่อน แล้วกลับมาพัฒนาเพื่อสร้างความรู้จักในการควบคุมและรับผิดชอบตนเอง รู้จักแบ่งเวลา รวมถึงใช้วิจารณญาณในการใช้อินเทอร์เน็ต เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเปรียบเสมือนดาบสองคมที่มีทั้งประโยชน์และโทษ มีข้อมูลข่าวสารและภัยที่แอบแฝงอยู่มากมาย ดังนั้นการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยใช้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์ของการทำงานที่แท้จริง อีกทั้งควรแบ่งเวลาในการทำงานให้คุ้มค่าและเหมาะสมที่สุดต่อตนเอง เช่น แบ่งเวลาในการใช้เพื่อการเรียนรู้ ค้นหาข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่อการวางแผนงาน เพื่อติดต่อสื่อสาร หรือเพื่อการพักผ่อนหาความบันเทิงใจ เป็นต้น ไม่ควรใช้งานอินเทอร์เน็ตนานจนเกินไปเพราะอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพ ร่างกาย จิตใจ รวมถึงหน้าที่ความรับผิดชอบที่ตนเองมีอยู่ และควรมีการแบ่งเวลาให้กับกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีประโยชน์ เพื่อเป็นการพัฒนาตนเองในแนวทางที่สร้างสรรค์ เพื่อรับมือกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และสร้างความพร้อมที่จะอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข และที่สำคัญ คือ การเลือกคบหาเพื่อน โดยควรอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมในทางดีและสร้างสรรค์ เพื่อนำพาตัวเราไปในทิศทางที่ถูกต้อง

(2) พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรให้การเอาใจใส่ในการดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิดให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่องของอิทธิพลต่อสิ่งใหม่ ๆ ที่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเด็กในปกครองของท่าน ซึ่งในปัจจุบันนั้นการเข้ามาของอินเทอร์เน็ตถือได้ว่ามีอิทธิพลสูงมากต่อตัวบุตรหลานที่กำลังเติบโตอยู่ในช่วงวัยรุ่น ดังนั้นสิ่งที่ผู้ปกครองควรทำการปรับตัวประการแรกเพื่อที่จะสามารถให้คำปรึกษาแนะนำและสั่งสอนบุตรหลานที่อยู่ในการดูแลของท่านให้สามารถมีความประพฤติที่เหมาะสมในการใช้อินเทอร์เน็ตที่ถูกวิธีได้ นั่นก็คือ การสร้างความรู้ความเข้าใจโดยการศึกษาเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตในด้านต่าง ๆ ให้ทันต่อเหตุการณ์ และรวมถึงสิ่งที่เป็นผลดีผลเสียที่จะตามมาด้วย ทั้งนี้เพื่อนำมาปรับใช้กับการดูแลบุตรหลานได้อย่างรอบคอบรัดกุม บอกกฎเกณฑ์วิธีการใช้งานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อป้องกันภัยต่าง ๆ ที่เป็นปัญหาอันจะตามมาจากการใช้อินเทอร์เน็ตได้ภายหลัง โดยทั้งนี้ควรปลูกฝังให้เด็กรู้จักการควบคุมและสร้างวินัยให้กับตนเอง ปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมเพื่อทำให้เด็กรู้จักใช้วิจารณญาณในการแยกแยะบริการต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์หรือมีโทษบนอินเทอร์เน็ตได้ การควบคุมตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตนั้นควรทำไปพร้อม ๆ กับพิจารณาถึงความยืดหยุ่นไปตามความต้องการของเด็กในวัยนี้ด้วย ถึงจะเป็นวิธีการที่

ถูกต้องเหมาะสมที่สุด และที่สำคัญควรนำเสนอกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเอง เช่น กิจกรรมทางด้านการศึกษา หรือด้านดนตรี เป็นต้น

(3) สถาบันการศึกษาที่มีเด็กช่วงวัยรุ่นอยู่ในปกครอง ควรออกมาตรการกำหนดนโยบาย ในการวางระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อนำมาใช้ในการควบคุมดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดให้มากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือพ่อแม่ผู้ปกครองในการสอดส่องควบคุมดูแลพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กอีกชั้นหนึ่ง โดยอาจวางตัวผู้พี่พร้อมที่จะให้คำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ แก่เด็กนักเรียนนักศึกษา ซึ่งจะได้เป็นผู้ที่ชี้แนะเด็กให้เดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง สมควรแก่วัยที่กำลังเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ และอีกสิ่งสำคัญที่สถาบันการศึกษาควรให้ความสนใจ คือ การนำองค์ความรู้ด้านวิชาการมาใช้ในการศึกษาพัฒนา และนำผลที่ได้เหล่านั้นมาสร้างให้เกิดแนวทางการเรียนการศึกษาที่กระจายตัวอย่างมีระบบ เพื่อทำให้เกิดความหลากหลายที่สมบูรณ์ในด้านวิชาความรู้ที่ใช้สอนให้เด็กได้เล่าเรียน ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความเข้าใจศาสตร์ในด้านต่าง ๆ และเกิดเรียนรู้ที่จะค้นหาสิ่งที่มีความเหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด เพื่อเป็นการสร้างรากฐานแห่งความเข้าใจในการพัฒนาการดำเนินในสังคมได้ดีในอนาคตต่อไป

(4) เจ้าของร้านให้บริการอินเทอร์เน็ตหรือผู้ดูแลร้าน และเจ้าหน้าที่ที่ให้การควบคุมดูแลห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ในสถานศึกษาควรทำการควบคุมให้มีความปลอดภัยต่อการใช้มากยิ่งขึ้น เพื่อสอดส่องดูแลพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้งานให้เหมาะสมและอยู่ในแนวทางที่สมควรแก่วัย โดยเฉพาะกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นกลุ่มของวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษา ซึ่งวิธีที่จะนำมาใช้ในการควบคุมดูแลนั้นก็เช่น แนะนำการใช้งานที่เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ใช้ การวางมาตรฐานของกฎกติกา มารยาทในการใช้บริการอินเทอร์เน็ตให้ชัดเจน และไปในทิศทางเดียวกัน และที่สำคัญ เจ้าของร้านให้บริการอินเทอร์เน็ตคุณธรรม และจริยธรรม ในการทำธุรกิจนี้ กล่าวคือ ไม่เอาแต่ค้าทำกำไรอย่างเดียว โดยไม่สนใจผลเสียที่จะเกิดตามมาแก่ตัวผู้ใช้ที่เป็นเยาวชน หรือวัยรุ่นในภายหลัง

(5) รัฐบาลหรือหน่วยงานในภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสนใจเรื่องพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นและผลกระทบที่เป็นภัยอันเกิดจากการใช้ให้จริงจังกับปัญหามากยิ่งขึ้น โดยอาจตั้งคณะกรรมการขึ้นมาทำการศึกษาวิธีการใช้อินเทอร์เน็ตที่ถูกต้องและผลดีผลเสียที่เกิดขึ้น เพื่อนำมาพัฒนาในการออกนโยบายต่าง ๆ พร้อมทั้งสร้างให้เกิดการควบคุมที่มีประสิทธิภาพด้านความปลอดภัยต่อการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มเยาวชนและวัยรุ่น การออกกฎระเบียบขึ้นมาควบคุม

ก็ได้แก่ การออกกฎหมายหรือมาตรการในการประกอบธุรกิจร้านให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อเป็นกฎเกณฑ์ที่จะใช้ควบคุมกับร้านอินเทอร์เน็ต สร้างบรรทัดฐานในการให้บริการอินเทอร์เน็ตที่คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของผู้รับบริการเป็นหลักมากยิ่งขึ้น และเพิ่มจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจด้านนี้ให้สูงขึ้น เช่น ให้มีการจดทะเบียนร้านให้บริการอินเทอร์เน็ตทั้งหมดให้ถูกกฎหมาย เพื่ออำนวยความสะดวกอย่างทั่วถึงของภาครัฐ หรือ มีนโยบายในการขอความร่วมมือแก่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตและผู้ปกครอง โดยออกเป็นกฎระเบียบที่เป็นข้อห้ามและข้อควรปฏิบัติให้เป็นบรรทัดฐานในการใช้อินเทอร์เน็ตที่ถูกต้องให้แก่วัยรุ่นผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตได้รับรู้และปฏิบัติตาม อีกทั้งยังให้พ่อแม่และผู้ปกครองได้รับทราบด้วย เพื่อเป็นแนวทางในการควบคุมดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตแก่บุตรหลานตามวิธีการที่ถูกต้อง

(6) ภาคเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับการให้บริการอินเทอร์เน็ตควรแสดงความรับผิดชอบต่อค่านึงถึงจุดเสียบางประการที่มีผลกระทบโดยตรงต่อผู้รับบริการอินเทอร์เน็ตที่เป็นกลุ่มวัยรุ่น ชว่นักเรียน นักศึกษา ซึ่งวิธีการที่จะช่วยลดผลกระทบที่เป็นภัยอันเกิดขึ้นจากอินเทอร์เน็ตนั้น ก็ได้แก่ ให้ผู้พัฒนาระบบของภาคเอกชนได้ช่วยกันร่วมมือกับภาครัฐแสดงความคิดเห็น และพัฒนาระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้มีมาตรฐานความปลอดภัยในการใช้ที่สูงยิ่งขึ้น (ทั้งภัยทางด้านภัยจากข้อมูลและภัยจากด้านสังคม) ซึ่งทั้งนี้ก็ควรพัฒนาควบคู่ไปกับมาตรฐานคุณภาพของระบบเครือข่ายที่จะเพิ่มสูงขึ้นพร้อม ๆ กันไปกับการพัฒนาด้านอื่น ๆ อีกด้วย เพื่อเป็นการตอบสนองให้ได้ประโยชน์สูงสุดแก่ผู้บริโภคหรือผู้รับบริการอินเทอร์เน็ตในทุกเพศ ทุกวัย (โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ใช้บริการส่วนอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่ของประเทศไทย) เป็นต้น

5.5.2 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเบื้องต้น (Preliminary Research) ในลักษณะที่เป็นภาพกว้างเพื่อครอบคลุมการใช้อินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยสามารถระบุปัจจัยได้ว่าสิ่งใดที่นำไปสู่การเกิดภัยในประเภทต่าง ๆ ต่อวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นงานวิจัยที่นำกรอบแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและสอดคล้องตามหลักวิชาการของทั้งในและต่างประเทศมาใช้ แต่ก็ยังพบว่ายังมีข้อบกพร่องบางประการที่ควรนำเสนอไว้ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนางานวิจัยในเรื่องดังกล่าวให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นในการศึกษาครั้งต่อไป ดังนี้

(1) กรอบแนวคิด และทฤษฎีที่นำมาใช้ในการทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องของโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตต่อวัยรุ่นในครั้งนี้นี้ มีการนำมาใช้เพื่อความเกี่ยวเนื่องอยู่หลายกรอบแนวคิด และหลายทฤษฎีด้วยกัน ทั้งนี้ก็เป็นเพราะการวิจัยมีลักษณะของขอบข่ายที่กว้าง จำเป็นที่จะต้องครอบคลุมรูปแบบของภัยทางอินเทอร์เน็ตในหลายประเภทด้วยกัน เหตุนี้จึงทำให้เกิดความสับสนอยู่บ้างในการนำกรอบแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ มาผสมรวมกันและเป็นการยากที่จะนำมาอธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ และในการวิเคราะห์ผลในทุก ๆ ลักษณะ ซึ่งทำให้ผลการวิจัยที่ได้อาจไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ดังนั้นควรจะมีการปรับปรุงในจุดนี้ เพื่อให้มีความถูกต้องและแม่นยำในแง่วิชาการมากยิ่งขึ้น โดยอาจทำกรอบในการวิจัยให้แคบลงกว่านี้ เช่น ทำการวิจัยศึกษาเป็นแต่ละกรณีไปตามประเภทของภัยอินเทอร์เน็ตที่อยู่ทั้ง 7 ประเภท เป็นต้น ซึ่งจะได้ง่ายต่อการนำกรอบแนวคิด และทฤษฎีมาทำการวิจัยที่ละเอียดเป็นส่วน ๆ ย่อยที่เล็กลง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ใกล้เคียงความถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

(2) การวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวแปรแบบกว้าง ๆ ทั่วไปเข้าทดสอบในการวิจัย เพื่อให้ได้ผลการทดสอบเป็นเบื้องต้น และพร้อมจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการทำการวิจัยในเรื่องภัยอินเทอร์เน็ตในครั้งต่อ ๆ ไปที่จะมีความลึกในเนื้อหาและรายละเอียดมากยิ่งขึ้น โดยอาจนำรูปแบบการวิจัยเดิมมาขยายผลเพื่อที่จะค้นหาตัวแปรใหม่ ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและมีผลกระทบที่สอดคล้องมากกว่างานวิจัยเดิม เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการนำการวิจัยมาประยุกต์ใช้งานในโอกาสที่เหมาะสมแก่สังคมต่อ ๆ ไป

(3) การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนปลายที่เป็นนักเรียนและนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยที่มีความใกล้ชิดและสามารถใช้อินเทอร์เน็ต โดยมีอายุตั้งแต่ 17 ปีขึ้นไป ถึง 22 ปี มาเป็นกลุ่มที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยจะได้เป็นผลของกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตโดยทั่ว ๆ ไปไม่ได้เจาะจงลงไปเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ฉะนั้นในการวิจัยในครั้งต่อไปควรปรับปรุงให้มีการระบุชี้เฉพาะเจาะจงลงไปว่าจะทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีความเกี่ยวข้องถึงผลประเภทใดเป็นพิเศษ ได้แก่ ทำการศึกษาในกรณีของผู้กระทำผิด โดยใช้อินเทอร์เน็ตผิดทางจนนำมาซึ่งภัยอินเทอร์เน็ตทั้งต่อตัวเองและต่อผู้อื่น เช่น กลุ่มที่การแพร่สื่อลามกทั้งที่เป็นภาพลามกอนาจารลงบนอินเทอร์เน็ต, ผู้ที่มีพฤติกรรมล่อลวงผู้อื่นจากช่องทางอินเทอร์เน็ต, ผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตซื้อขายบริการทางเพศ, ผู้ที่ซื้อขายสินค้าที่เป็นอันตราย, ผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลต้องห้าม(ข้อมูลที่เป็นความลับหรือข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น), ผู้ที่ใช้ประโยชน์เพื่อการพนัน และกลุ่มผู้ที่เล่นเกมที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมบนอินเทอร์เน็ต หรือทำการศึกษาในกรณีของผู้ถูกระทำ ซึ่งตกเป็นเหยื่อจากการใช้

อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยต่อตัวเอง เช่น ถ้าจะศึกษาในกรณีภัยอินเทอร์เน็ตที่มีผลผู้หญิงหรือเด็ก ก็ควรระบากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงหรือเด็กที่เคยมีประสบการณ์ในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตโดยตรง เป็นต้น

(4) การทำวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัยประเภทเดียว คือ แบบสอบถามทั้งปลายเปิดและปลายปิด เพื่อเป็นสื่อในการนำข้อมูลมาพิสูจน์และทำการวิเคราะห์ผล ซึ่งได้ข้อมูลในระบบหนึ่งที่น่าจะแคบและไม่ตรงกับข้อมูลจริงเท่าที่ควรอยู่บ้าง ดังนั้นการวิจัยในเรื่องภัยอินเทอร์เน็ตในครั้งต่อไปจึงควรนำเครื่องมือประเภทอื่น ๆ เข้ามาประกอบการวิจัยด้วย อย่างเช่น การเข้าไปสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านนี้โดยตรง หรือเข้าไปคลุกคลีกับกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการสังเกตวิธีการ หรือทดลองปฏิบัติจริงดูบ้างตามความเหมาะสม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผลการวิจัยมากยิ่งขึ้น

(5) การศึกษาทำวิจัยในครั้งต่อไปอาจขอความร่วมมือในการทำการวิจัยกับหน่วยงานของภาครัฐหรือเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องหรือให้การรับผิดชอบงานในด้านนี้ เพื่อให้การวิจัยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และผลการวิจัยจะได้ถูกเผยแพร่และขยายผลต่อไป โดยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้มีความสอดคล้องกับเหตุการณ์ปัจจุบัน เพื่อหาวิธีป้องกันและแก้ไขปัญหาในด้านภัยอินเทอร์เน็ตที่ทันต่อสิ่งใหม่ ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อทิศทางการพัฒนาสังคมให้เพิ่มความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นต่อไป

5.6 ผลที่ได้รับจากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในเรื่องของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครครั้งนี้ ได้นำมาสู่ผลสรุปของการค้นคว้าและการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน โดยเป็นไปตามจุดประสงค์ของการวิจัยที่ได้ตั้งขึ้น และยังสามารถนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ออเนืองไปสู่งานวิจัยที่เป็นประโยชน์ในระดับที่สูงยิ่งขึ้นในครั้งต่อไป ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยทั้งหมดสามารถสรุปออกมาได้ 8 หัวข้อด้วยกัน ได้แก่

(1) โอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน ค่าเฉลี่ยจากข้อมูลของผลการวิจัยที่ได้จากการวิจัย แสดงให้เห็นว่ายังมีโอกาสเกิดภัยได้ไม่สูงมากนัก แต่ก็มีความโน้มที่จะสูงขึ้นได้ในอนาคต ตามความนิยมของการใช้อินเทอร์เน็ตที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และการ

พัฒนาระบบพื้นฐานเพื่อรองรับการขยายตัวของบริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้ทันต่อจำนวนผู้ใช้งาน อีกทั้งยังมีการเพิ่มประสิทธิภาพต่อการใช้งานที่สูงขึ้นตามไปด้วย สิ่งที่สำคัญ คือ ในการพัฒนานั้น ทำให้เกิดลักษณะวิถีเล่นอินเทอร์เน็ตรูปแบบแปลกใหม่ขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา ทั้งที่มาจากตัวผู้ผลิตบริการเอง ที่ต้องการมีสิ่งดึงดูดให้มีผู้เข้าใช้บริการที่มากขึ้น และเกิดจากวิถีที่กลุ่มผู้ใช้เองเป็นผู้คิดค้นขึ้นเพื่อเพิ่มความสนุกสนานสนองความต้องการได้ตรงจุดยิ่งขึ้น ซึ่งกลุ่มที่เป็นเป้าหมายต่อการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ส่วนมากมักเป็นกลุ่มที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ด้วยเหตุที่มีลักษณะนิสัยชอบเรียนรู้กิจกรรมแปลกใหม่ และมีพฤติกรรมตามแบบเพื่อน โดยบริการบนอินเทอร์เน็ตแบบแปลกใหม่ที่จะเกิดขึ้นดังที่ได้กล่าวมานั้น มีทั้งที่เป็นประโยชน์ และมีความไม่เหมาะสมที่เป็นโทษปะปนกันไป ซึ่งถ้าต่อไปกลุ่มวัยรุ่นหันมาสนใจใช้บริการอินเทอร์เน็ตในทางที่เป็นโทษมากกว่าในด้านที่เป็นประโยชน์แล้ว เนื่องจากสาเหตุที่สิ่งนี้มักจะมีกลวิธีในการดึงดูดใจกลุ่มวัยรุ่นตามสมัยนิยมได้ดีกว่าแล้ว ผลที่ตามมาก็คือ จะเกิดผลเสียที่นำมาซึ่งภัยจากอินเทอร์เน็ตต่อวัยรุ่นเองมากกว่าในปัจจุบัน และอาจเกิดความเสียดังต่อสังคมเพิ่มขึ้นอีกด้วย โดยอาจเป็นปัญหาที่มีผลกระทบที่รุนแรง และขยายวงกว้างมากขึ้นกว่าเดิม ถ้าไม่รีบหาทางป้องกันแก้ไข

(2) ความหมายของภัยอินเทอร์เน็ตที่ได้จากการศึกษาวิจัย ซึ่งนำมาใช้เป็นหลักในการตีความวิเคราะห์เพื่อหาลักษณะของปัญหาที่นำไปสู่ภัยอันตรายอันจะเกิดผลขึ้นกับวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ โคนเป็นหลักการที่ระบุไว้ว่า ภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นเกิดขึ้นจากพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ผิดวิธี ไม่เหมาะสม หรือตัวผู้ใช้เองรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นจากการใช้อินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน โดยการเกิดภัยนี้สามารถเกิดได้ทั้งกับผู้ที่มิจุดประสงค์ไม่ดีและต้องการกระทำให้เกิดภัยนั้นเอง หรือเกิดกับผู้ที่อาจไม่มีจุดประสงค์ในด้านนี้เลยก็ตาม บางครั้งการกระทำผิดที่เกิดขึ้นนั้นอาจเป็นเพียงวิธีเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นวิธีหนึ่ง หรือไม่ก็อาจเป็นพฤติกรรมที่เคยมีประสบการณ์ จากการเข้าไปทดลองใช้แล้วเกิดความชื่นชอบกับการกระทำผิดเหล่านั้น และเกิดความต่อเนื่องในการกระทำ จนนำมาซึ่งอาการติดขึ้นซึ่งยากต่อความสามารถของคนที่จะเลิกสิ่งนี้ได้ ถึงแม้จะรู้ว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือไม่สมควรก็ตาม โดยสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการใช้อินเทอร์เน็ตในวัยรุ่นจนนำไปสู่กระบวนการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตตามมาได้ ซึ่งเมื่อมองภัยนี้ให้ลึกลงไปแล้วจะพบว่าสามารถแบ่งออกได้เป็นสองส่วนด้วยกัน กล่าวคือ ส่วนแรกเป็นภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของการกระทำผิด และส่วนที่สองเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่การตกเป็นเหยื่อจากการใช้อินเทอร์เน็ตเอง โดยการตกเป็นเหยื่อนั้นอาจเกิดขึ้นจากการกระทำของผู้อื่น หรือการตกเป็นเหยื่อโดยการกระทำของตนเองก็เป็นได้ ซึ่งเมื่อนำทั้งสองส่วนนี้มาประกอบกัน และนำไปใช้

เป็นหลักการวิเคราะห์วิธีการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นแล้ว ก็จะสามารถทราบถึงลักษณะของสถานการณ์การเกิดภัยอินเทอร์เน็ตที่มีโอกาสเกิดขึ้นได้กับวัยรุ่นในปัจจุบัน

(3) ลักษณะรูปแบบการใช้อินเทอร์เน็ตที่นำไปสู่โอกาสในการเกิดภัยประเภทต่าง ๆ ต่อวัยรุ่นทั้ง 7 ประเภทนี้ มีระดับความรุนแรงของปัญหาจากการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตนั้นไม่เท่ากัน ซึ่งจะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และวิธีใช้งานที่อาจเปิดโอกาสให้นำไปสู่รูปแบบของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตได้ในหลากหลายลักษณะ อีกทั้งยังอาจมีจำนวนภัยที่เกิดขึ้นได้ไม่เท่ากันในแต่ละบุคคล การวิจัยในครั้งนี้ได้มีการค้นคว้าหาถึงลักษณะของพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต และรูปแบบของโอกาสในการเกิดภัยต่าง ๆ ของวัยรุ่นตามข้อมูลการเลือกใช้บริการอินเทอร์เน็ตจริงในปัจจุบัน โดยได้ทำการจัดกลุ่มประเภทของภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นทั้งหมด ตามข้อมูลที่ได้รับจากที่คณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์จากเทคโนโลยีสารสนเทศ (ด้านอินเทอร์เน็ต) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น โดยสามารถระบุถึงประเภทของภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นมีทั้งหมด 7 กลุ่มประเภทด้วยกัน ซึ่งได้นำมาใช้เป็นเกณฑ์เพื่อกำหนดกลุ่มประเภทในการวิจัยครั้งนี้

จากข้อมูลของผลการวิจัยที่ได้เกี่ยวกับเรื่องบริการที่มีการใช้บนอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่าง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยที่สุดในครั้งนี้ ได้แก่ ลำดับแรก คือ การท่องเว็บไซต์ รองลงมาเป็นการเล่นเกมออนไลน์ ต่อมาการใช้โปรแกรมสนทนา, การค้นหาข้อมูล, การใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์, การใช้กระดานข่าว/เว็บบอร์ด และสุดท้ายการซื้อขายสินค้าบริการต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต ส่วนในเรื่องของโอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ผลจากข้อมูลการวิจัยที่ได้มา มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับข้อมูลทางด้านลักษณะพฤติกรรมการใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่ได้ดังกล่าวไปแล้ว กล่าวคือ ภัยประเภทที่ 1 เป็นภัยจากการเล่นเกมที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม ซึ่งมีผลใกล้เคียงกับผลสำรวจข้อมูลความนิยมในการเลือกรับบริการอินเทอร์เน็ตที่การเล่นเกมออนไลน์มีความนิยมอยู่ในลำดับต้น ๆ รองลงมาภัยประเภทที่ 2 เป็นภัยจากการเข้าร่วมพูดคุยในโปรแกรมสนทนา ซึ่งภัยจากข้อนี้ก็จะมีผลใกล้เคียงกับผลสำรวจข้อมูลความนิยมในการเลือกรับบริการประเภทนี้ที่อยู่ในลำดับต้น ๆ เช่นกัน ต่อมาภัยประเภทที่ 3 เป็นภัยจากการแพร่สื่อลามก ซึ่งภัยจากประเภทนี้เกิดขึ้นจากการรับบริการอินเทอร์เน็ตในหลาย ๆ ทางด้วยกัน เช่น ทางท่องเว็บไซต์ การค้นหาข้อมูล ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กระดานข่าว เป็นต้น ต่อมาภัยประเภทที่ 4 เป็นภัยจากการเผยแพร่ข้อมูลต้องห้าม ซึ่งส่วนมากจะเกิดขึ้นกับการใช้บริการอินเทอร์เน็ตในลักษณะของการใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และกระดานข่าว ต่อมาภัยประเภทที่ 5 เป็นภัยจากการการค้าบริการทางเพศ ซึ่งข้อมูลที่ได้มาส่วนมากมาจากเว็บไซต์ ซึ่งรวมทั้งมีการซื้อขายบริการผ่านเว็บไซต์ด้วย

ต่อมาภัยประเภทที่ 6 เป็นภัยจากการซื้อขายสินค้าที่เป็นอันตราย ซึ่งเกิดจากการรับบริการผ่านเว็บไซต์อีกเช่นกัน แต่อาจยังไม่เป็นที่นิยมมากนักในหมู่วัยรุ่นตามข้อมูลที่ได้จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ และภัยประเภทที่ 7 เป็นภัยจากการพนันบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งส่วนมากภัยประเภทนี้อาจจะยังไม่เกิดขึ้นในหมู่วัยรุ่นมากนัก ในลักษณะที่มีการใช้เป็นที่เล่นพนันบนอินเทอร์เน็ตโดยตรง แต่อาจใช้ในลักษณะเป็นการหาประโยชน์ทางข้อมูลเพื่อนำไปสู่การพนันอีกรูปแบบหนึ่งเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะนิยมนำไปใช้กับการพนันฟุตบอล ซึ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นผลการศึกษาวิจัยของลักษณะความนิยมในการเลือกรับบริการที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงไปสู่รูปแบบประเภทของภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นในปัจจุบัน

(4) ตัวแปรอิสระทั้ง 9 ข้อ จากกลุ่มของปัจจัยทั้ง 4 กลุ่ม ผู้วิจัยเองคิดว่าทุกตัวแปรที่นำมาใช้นี้มีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับปัญหาที่นำไปสู่ภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ตหมดทุกตัว และคงต้องมีปัจจัยอื่น ๆ นอกจากนี้ที่มีสัมพันธ์กับการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตอีกเช่นกัน แต่ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทุกตัวนั้น อาจมีปริมาณความสัมพันธ์ที่ไม่เท่ากัน ความมากหรือน้อยอาจขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนด ซึ่งในการวิจัยในครั้งนี้ มีปัจจัยที่ได้ให้การยอมรับอยู่ 5 ตัวแปรอิสระด้วยกัน กล่าวคือ กลุ่มปัจจัยด้านกายภาพ มีตัวแปรที่ได้รับการยอมรับจากการวิจัยในครั้งนี้ คือ ตัวแปรเพศ ซึ่งมีปริมาณความสัมพันธ์ที่สูงสุดในการทดสอบสมมติฐานในครั้งนี้ ต่อมากลุ่มปัจจัยทางด้านสังคม มีตัวแปรที่ได้รับการยอมรับจากการวิจัย คือ พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีปริมาณความสัมพันธ์เป็นที่รองลงมาในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ต่อมาเป็นกลุ่มปัจจัยทางด้านโอกาส มีตัวแปรที่ได้รับการยอมรับจากการวิจัยในครั้งนี้ถึง 2 ตัว คือ ประสบการณ์ และความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งมีปริมาณความสัมพันธ์อยู่ในลำดับ 3 และ 4 ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย และกลุ่มสุดท้ายเป็นปัจจัยทางด้านจิตวิทยา มีตัวแปรที่ได้รับการยอมรับจากการวิจัย คือ ลักษณะบุคลิกภาพทางอารมณ์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งมีปริมาณความสัมพันธ์เป็นลำดับสุดท้ายในการทดสอบสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้ ปัจจัยต่าง ๆ ที่ได้ผลเป็นที่ยอมรับในจากการวิจัยนี้แม้จะทำหน้าที่เป็นตัวผลักดันในปริมาณแตกต่างกัน แต่ก็ยังเป็นปัจจัยส่วนผสมขององค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นำไปสู่โอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตในกรณีการศึกษากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในครั้งนี้ ซึ่งอันที่จริงยังมีปัจจัยในด้านอื่น ๆ ประกอบอีกหลายส่วนที่สำคัญ แต่มีปริมาณความสัมพันธ์ที่ลดน้อยลงไปจนอาจไม่เห็นเป็นสิ่งที่เด่นชัดมากนัก

(5) เมื่อกลุ่มวัยรุ่นมีความนิยมต่อการใช้อินเทอร์เน็ตมากยิ่งขึ้น โอกาสในการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตต่อกลุ่มวัยรุ่นก็จะมีอัตราที่สูงตามไปด้วย สิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงในเหตุการณ์นี้ก็คือ

ผลกระทบที่ตามของภัยจากอินเทอร์เน็ตดังกล่าว ซึ่งบุคคลแรกที่จะต้องรับผลกระทบต่าง ๆ เหล่านั้นโดยตรง จะเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจากตัววัยรุ่นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเอง โดยผลกระทบที่ได้รับจะแตกต่างกันออกไปตามประเภทของการเกิดภัย (ซึ่งผลกระทบในด้านต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไปแล้วในส่วนของการแนวความรู้เกี่ยวกับภัยจากอินเทอร์เน็ตและผลกระทบต่อวัยรุ่น ในบทที่ 2) แต่ผลกระทบที่กล่าวเพิ่มเติม เป็นผลที่จะได้รับร่วมกันไม่ว่าจะเกิดประเภทใดต่อตนเองก็คือ พัฒนาการการเรียนรู้ที่แตกต่างระหว่างผู้ไม่มีความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ตหรือผู้ที่ค้อยโอกาสในการใช้อินเทอร์เน็ต กับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นประจำและมีโอกาสนำไปสู่การเกิดภัยอินเทอร์เน็ต โดยผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้เข้าไปมีส่วนร่วมรับรู้โลกในด้านลบของอินเทอร์เน็ตนั้นอาจส่งอิทธิพลไปถึง ความสามารถในการเปลี่ยนแปลงหรือสร้างบุคลิกภาพของตนในรูปแบบใหม่ที่ต่างออกไปจากเดิมที่เป็นอยู่ โดยอาจเปลี่ยนแปลงนี้อาจเป็นไปตามพฤติกรรมหรือประสบการณ์ที่ได้พบเห็นบนอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ผลกระทบยังอาจรวมไปถึงการปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิต และพยายามเพิ่มบทบาทให้กับตนเอง ในสิ่งที่ยากจะเป็นหรือมีความต้องการที่จะเป็น ตามบทบาทที่ใช้แทนตนเองบนอินเทอร์เน็ต

(6) จากการศึกษาวิจัยเรื่องภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นครั้งนี้ ข้อมูลความคิดเห็นที่ได้จากการสำรวจแนวคิดและทัศนคติของของวัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ต ส่วนมากได้มีการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องของภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นในปัจจุบันพอสมควร และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยสรุปไว้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่มีสาเหตุจากตัววัยรุ่นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเองเป็นส่วนใหญ่ ที่ยังขาดการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง หรืออาจยังขาดความรู้ที่เท่าทันลักษณะของภัยที่จะเกิดขึ้นกับตน ซึ่งในบางกรณีทราบถึงอันตรายจากภัยอินเทอร์เน็ตที่จะเกิดกับตนแล้ว แต่ก็ยังกระทำต่อไปเพราะว่าได้รับการตอบสนองในบางสิ่งที่คุณเองรู้สึกพึงพอใจจากผลของการกระทำนั้น ๆ ส่วนประเภทของภัยอินเทอร์เน็ตที่กลุ่มวัยรุ่นตัวอย่างได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ส่วนมากมองว่าเป็นภัยที่มาผลจากการเล่นเกมและการติดต่อสนทนากับผู้อื่นผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นปัญหาที่พบมากที่สุดในกลุ่มเด็กวัยรุ่นปัจจุบัน (การแสดงความคิดเห็นทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างการวิจัย ต่อเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตและการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในปัจจุบัน ได้รวบรวมไว้ในภาคผนวก ข) ซึ่งตรงกับผลของการวิจัยที่ได้

(7) ภัยจากอินเทอร์เน็ตที่เกิดกับวัยรุ่นในปัจจุบันอาจเกิดขึ้นด้วยสาเหตุของการมีข้อจำกัดทางมาตรการแก้ปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กวัยรุ่น ที่ยังไม่สามารถบ่งชี้แนวทางที่ชัดเจน

เพียงพอแก่การควบคุมแก้ไขอันตรายปัญหาในด้านต่าง ๆ ที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นโดยทั้งหมดได้ (สาเหตุที่เป็นข้อจำกัดในการแก้ไขปัญหามีการกล่าวไว้แล้วในส่วนของความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย รวมถึงส่วนของแนวความรู้เกี่ยวกับภัยจากอินเทอร์เน็ตและผลกระทบต่อวัยรุ่น) ซึ่งประเด็นหลักใหญ่ที่เป็นแกนของปัญหาที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้ คือ ความกว้างใหญ่ที่ขยายตัวแบบไร้ขีดจำกัดของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีข้อมูลจำนวนมากและหลากหลายอยู่บนระบบเครือข่าย อีกทั้งยังมีการพัฒนาตัวเองในด้านประสิทธิภาพและการให้บริการอย่างต่อเนื่อง บวกกับผลประโยชน์อันมหาศาลที่เพิ่มขึ้นทุกวันจากปริมาณประชากรผู้ใช้ที่มากขึ้นตามจำนวนประชากรโลก ด้วยเหตุแห่งปัจจัยที่ควบคุมได้ยากต่าง ๆ เหล่านี้จึงทำให้เกิดปัญหาใหม่ ๆ อยู่ตลอด และทำให้ข้อจำกัดในการแก้ไขปัญหายังมีมากขึ้น ระเบียบกฎหมาย หรือข้อกฎหมายที่ได้วางขึ้นเพื่อการตรวจจับสิ่งที่ผิดในขณะนี้ เป็นเพียงมาตรการเบื้องต้นที่ทำให้บรรเทาสถานการณ์ลงเท่านั้น แต่ไม่ใช่หลักในการควบคุมแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจริงได้ทั้งหมดในปัจจุบัน อีกทั้งยังไม่พร้อมในการรองรับปัญหาของภัยจากอินเทอร์เน็ตที่มีแนวโน้มรุนแรงมากยิ่งขึ้นในอนาคตอีกด้วย

(8) จากผลของการศึกษาวิจัยทั้งหมดในครั้งนี้ ที่ได้ระบุว่า การเกิดภัยอินเทอร์เน็ตของเด็กวัยรุ่นมีโอกาสเกิดอันตรายมากขึ้นตามการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอด ดังนั้นในเรื่องของการกำหนดแนวทางในการป้องกันภัยที่จะเกิดขึ้นนี้ จึงได้ขอเสนอข้อคิดเห็นที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อจุดประสงค์ในการนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของวิธีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของการวัยรุ่นให้ไปสู่ทิศทางของความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวกและปลอดภัยมากยิ่งขึ้น โดยข้อคิดเห็นที่จะนำเสนอคือ ทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นต้องร่วมมือกันแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหาภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างควมมีระเบียบวินัยและการใช้สติในการตัดสินใจอย่างถูกต้องของตัววัยรุ่นเองต่อลักษณะการใช้อินเทอร์เน็ตที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ ถึงแม้จะดูเหมือนเป็นข้อเสนอของหลักการพื้นฐานทั่วไปที่อาจจะไม่สามารถแก้ไขทุกปัญหาของการเกิดภัยอินเทอร์เน็ตที่มีอยู่ แต่ก็ถือได้ว่าความใสใจนั้นเป็นหัวใจของการป้องกันปัญหาที่ดีและจะนำไปสู่แก้ไขอย่างเป็นระบบ ซึ่งในปัจจุบันมีแต่เพียงแนวความคิดที่ยังไม่เกิดการกระทำขึ้นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน หรือยังไม่มีผู้สนใจปัญหาอย่างจริงจังมากเพียงพอที่จะทำให้เกิดกระบวนการร่วมมือเพื่อปรับทิศทางของพฤติกรรมในการใช้อินเทอร์เน็ตให้อยู่ในแนวทางที่สามารถเพิ่มความปลอดภัยที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นให้แก่ตัววัยรุ่น